

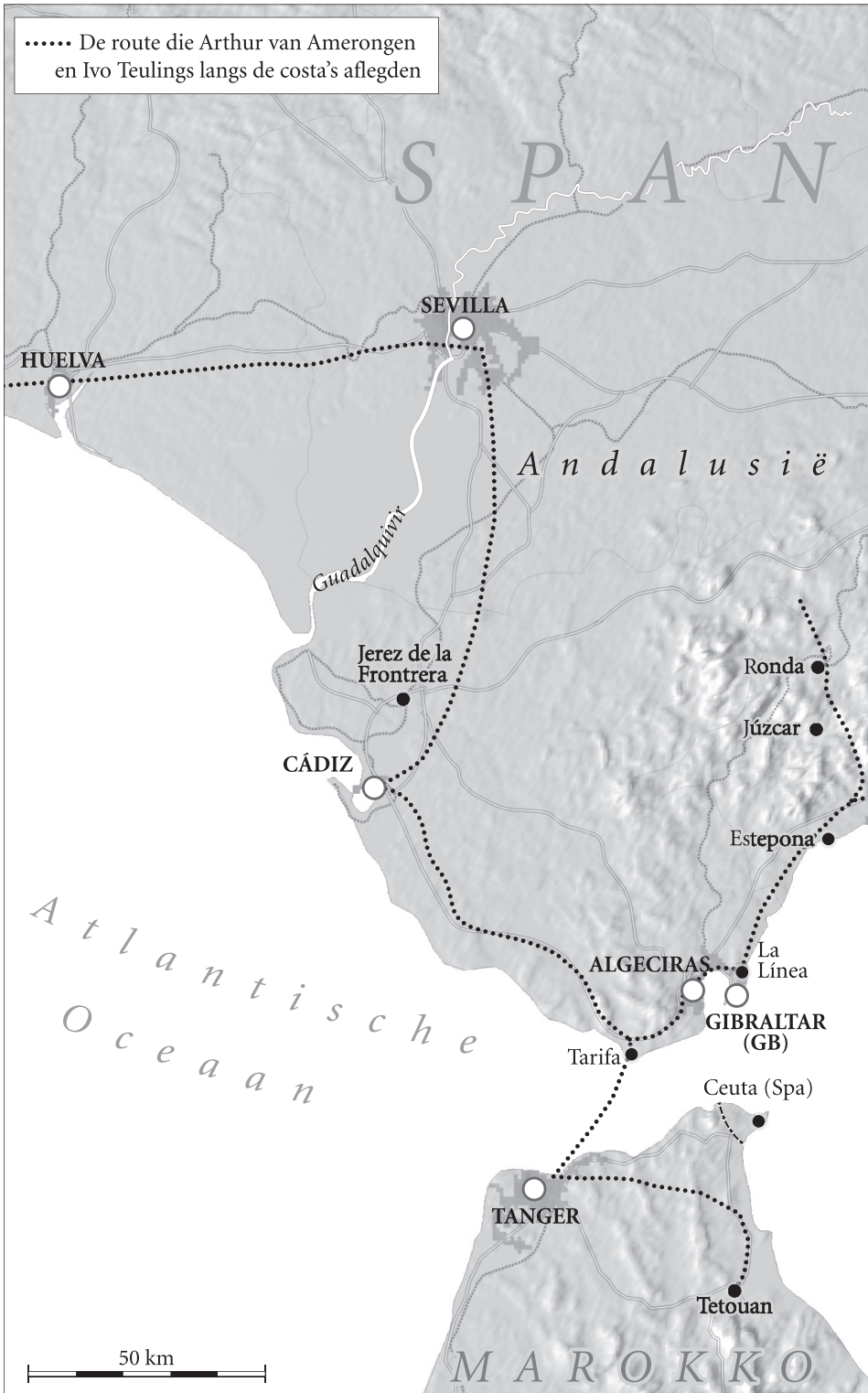
COSTA DEL COKE

***EEN ZINDERENDE ROADTRIP LANGS DE ZUID-SPAANSE
KUST IN HET SPOOR VAN DE COKEMAFFIA***

ARTHUR VAN AMERONGEN EN IVO TEULINGS

**JUST
PUBLISHERS**

..... De route die Arthur van Amerongen
en Ivo Teulings langs de costa's aflegden

Auteurs Arthur van Amerongen en Ivo Teulings
Copyright © 2019 Arthur van Amerongen en Ivo Teulings | Crimesite en
Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagfoto Sven Ceuninck Photography
Infografic Marcel Kusters
Omslagontwerp Ben Gross
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie Tekstbureau Tempelier
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 039 6

NUR 339

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

INHOUD

1.	Undercover	7
2.	De Algarve: neukt u nog of golft u al?	10
3.	Vroem vroem vroem	19
4.	El Yeyo	37
5.	Duizend jaar lik	43
6.	Bloedcoke	48
7.	Gitanos	51
8.	Drugssafari in Sevilla	55
9.	Nachtmerrie	72
10.	Narcos Cádiz	78
11.	Zigeunerfeest	86
12.	De smurf smurfen	90
13.	Drugsvriendelijk gebied	98
14.	Vechthonden	111
15.	De Rots	122
16.	De Clans	127
17.	De nachtapotheker	135
18.	De Galicische connectie	147

19.	Met een druiper naar Estepona	154
20.	Buitenlands gespuis	165
21.	Marbella, de hoofdstad van de Costa del Coke	172
22.	Wortelsap & Crystal Meth	180
23.	De Kinahans	189
24.	Nederlandse Zware Jongens	198
25.	Mocro Maffia	204
26.	La Cala de Mijas	212
27.	Snuifschaamte	225
28.	Oogstfeest	231
29.	De Sopranos van Málaga	240
30.	Axarquía	248
31.	Granada	254
32.	De aanvoer van dope komt in gevaar!	260
33.	De laatste boot naar Barbarije	268
34.	Tanger, de hoer van Afrika	275
35.	Kifkif en Hippieshit	283

1

UNDERCOVER

Willen jullie de hasj zien die we in beslag hebben genomen?’

Daar zeggen we geen nee tegen. We lopen achter vier agenten van de *Policía Nacional* aan. Achter een zware ijzeren deur in de kelder liggen enorme blokken *Morocco's finest* hoog opgestapeld. Er hangt een weeïge lucht, die minder sterk is dan je zou verwachten als je naast 35 ton hasj in een kleine ruimte staat. De blokken zijn verpakt in jute, dat met grove steken is dichtgenaaid en van een handvat is voorzien. Zo'n blok heet een *fardo* en weegt ruim dertig kilo. Iedere *fardo* is voorzien van de code van de afzender. Zo ontstaat er geen verwarring. Want verwarring kan dodelijk zijn in de narcobusiness.

We tillen zo'n blok op en zetten het op een draffe. Het schiet bij Van Amerongen in de rug. De politieagenten lachen zich rot.

‘Kan je nagaan, de jongens die de schepen uitladen, rennen hiermee over het strand om het in veiligheid te brengen. Honderd van die *fardos*. En dat moet dan snel, want wij staan natuurlijk ook niet stil. Binnen vijf minuten moet alles weg zijn. En dan nog. Dit is wat we de afgelopen maanden hebben weten te onderscheppen.’

Even later zitten we in een Toyota Landcruiser met twee zwaarbewapende undercover-agenten. We worden gevolgd door een tweede auto met nog eens vier stillen, forse jongens die onder de tatoeages zitten en zo voor Zuid-Europese criminelen door kunnen gaan.

We gaan op patrouille langs de gevaarlijkste wijken van La Línea de la Concepción. Teulings kijkt ietwat zorgelijk recht in de loop van een granaatwerper, die tussen de chauffeur en zijn bijrijder ligt.

‘Maak je maar geen zorgen, hij is niet geladen.’

Het is een stuk rustiger in La Línea dan het jaar ervoor, toen er dagelijks een tiental zogenaamde *Rigid Inflatable Boats (RIB)*, lichtgewicht boten van acht meter lang met drie tot zes motoren van elk 350 pk, tonnen hasj naar de stranden brachten. Maar zodra we langs het strand van Atunara rijden, wordt het duidelijk dat van een definitieve schoonmaak geen sprake is. We houden even in om een paar collega's te begroeten, die zojuist een jonge kerel in de boeien hebben geslagen. Als we door de nauwe straatjes rijden, worden we met wantrouwen bekeken door groepjes onguur uitziende types.

Aan het eind van de stegen, die uitkomen op het strand, liggen grote betonnen blokken. Zo kunnen terreinwagens lastig het strand op komen om de blokken hasj in te laden. De smokkel valt niet tegen te gaan, maar zo wordt het wel een stuk lastiger. Als er een RIB aankomt, staan er tientallen jongens te wachten om de fardos naar de huizen te dragen. Deze zogenaamde *narcoviviendas*, narco-huizen, zijn met elkaar verbonden en hebben geheime ruimtes waar de drugs worden opgeslagen. Als de kust vrij is worden ze naar verderop gelegen magazijnen gebracht.

Onze chauffeur wijst op mensen die van achter de ramen naar ons kijken. ‘Iedere auto die ze niet kennen, wordt nauwlettend gevolgd en aan de narco's gerapporteerd. Er werken honderden mensen voor ze, als oren en ogen van de buurt. Ze hebben professionele communicatieapparatuur die wij niet kunnen afluisteren. Onlangs werd tijdens een *raid* zelfs een professionele radarinstallatie ontdekt op het

dak van een van die woningen. Daarmee konden ze de boten van de douanepolitie in de gaten houden.'

Een paar straten verder begint een illegaal gebouwde wijk met protserige villa's. Hier wonen de narcobazen in alle luxe achter betonnen muren. Het stikt er van de bewakingscamera's. De narco's pakken het slim aan. Ze zorgen dat ze een elektriciteitsaansluiting krijgen. Vervolgens regelen ze dat het vuilnis wordt opgehaald. Dan zeggen ze: 'We betalen toch? Dus we zijn legaal'.

Een vrouw komt naar buiten gestoven als ze ziet dat we aan het filmen zijn. We gaan er snel vandoor, want de politie wil geen onnodige heibel veroorzaken, zeker omdat ze undercover zijn. De agenten willen absoluut niet met hun gezicht op video en zelfs hun stemmen mogen niet op tape. Politieagent is een gevaarlijk beroep hier. Het komt regelmatig voor dat agenten worden bedreigd of zelfs belaagd. 'En we hebben allemaal schoolgaande kinderen en neefjes of nichtjes die hier wonen. Die mogen we niet in gevaar brengen. Die lui zijn overal toe in staat.'

Helemaal aan de andere kant van La Línea, bij de raffinaderij van Puente Mayorga, is de Guadarranque-rivier onbevaarbaar gemaakt door dikke stalen palen die in de monding zijn gestampt. De RIB's voeren voorheen gewoon de rivier op en parkeerden in een boothuis, waar de lading in alle rust kon worden gelost. Zo gemakkelijk gaat het dus niet meer.

Het is echter onmogelijk om alle stranden continu te bewaken. Marokko produceert 40.000 ton hasj per jaar. En dat komt allemaal hier binnen. Om nog maar te zwijgen over de cocaïne die de haven van Algeciras binnenkomt.

Is dit nu de befaamde Costa del Sol?

Dit is de Costa del Coke.

2 DE ALGARVE: NEUKT U NOG OF GOLFT U AL?

De Algarve is in tegenstelling tot de Costa del Sol geen pretpark vol bordelen, parenclubs, megadisco's, casino's, cokesnuivende zware criminelen en non-stop bacchanalen. Bloedige afrekeningen vinden in de regel vooral in het echtelijk milieu plaats.

De meeste doden vallen door al dan niet eenzijdige verkeersongelukken op de EN125, de *estrada da morte* die het uiterste westen van de Algarve met Vila Real de Santo António aan de Spaanse grens verbindt.

Wel wemelt het in de Algarve van de gepensioneerde drugsbaronnen, maar die houden zich gedeisd, want je valt er al snel op. De leus van het lome zuiden van Portugal is: neukt u nog of golft u al?

Arthur van Amerongen probeert na slopende tropenjaren in het Midden-Oosten en Zuid-Amerika van zijn welverdiende rust in een vissershuis aan zee te genieten, samen met zijn verloofde en zijn drie hondjes. Huisje, boompje, beestje. Eindelijk.

Zijn vorige vriendin was een Spaanse, met wie hij zes jaar in Paraguay en Rio de Janeiro woonde. De zus van de Spaanse was getrouwd met de eigenaar van Ferrovial, een van de grootste bouwbedrijven ter wereld. Rafael del Pino was met een slordige zes miljard euro goed voor een hoge Forbes-notering.

Van Amerongen maakte dankbaar gebruik van de Madrileense schoonfamilie die hij liefkozend de inquisitie noemde: de VIP-zone van het Bernabéu-stadion, skiën in Baqueira-Beret, surfen en golfen in Sotogrande en Tarifa en heel veel gedoe met helikopters en jachten.

Maar al snel verveelde hij zich. Hij werd zenuwachtig van het legertje geüniformeerde Filippino's, dat om hem heen drentelde met bubbels, knabbels en desgevraagd rollen wc-papier.

Van Amerongen wilde niet eindigen als een uitgekakte Prince de Lignac. En zo geschiedde, want na de slopende tropenjaren in Zuid-Amerika eindigde hij in een hut in de Algarve, zonder de Spaanse maar wel met drie Paraguayaanse honden. De Spaanse had heimwee gekregen en wilde dicht bij haar familie wonen. Van Amerongen stelde als compromis voor om in de Algarve te gaan wonen, want in Spanje werd veel te veel gesnoven en gezopen. Hij wilde mooi in alle rust opdrogen en vooral niet te dicht bij de inquisitie in Madrid wonen. Zo geschiedde. Exit de Spaanse.

Toen werd Van Amerongen onverwacht benaderd door zijn oude vriend en collega-journalist Vincent Verweij, gelauwerd documentairemaker van onder andere Zembla en redacteur bij Crimesite, de succesvolle misdaadnieuwswebsite.

Of Van Amerongen een boek over de drugsoorlogen in het aangrenzende Andalusië wil schrijven?

Daar had Van Amerongen – chronisch geplaagd door geldzorgen – wel oren naar, maar hij loopt inmiddels tegen de zestig en probeert al jaren zijn drugs- en drankloopbaan af te bouwen. Anderzijds voelde Van Amerongen zich wel geveleid door het aanbod van Crimesite, om betaald en in opdracht de Costa del Sol onveilig te maken. Hij wilde voor de laatste keer zijn trucje doen, maar beslist niet in zijn eentje.

Zijn boezemvriend Ivo Teulings woonde en werkte jaren op Cuba en in Chili en is, net als Arthur, niet vies van een nakkie en een slokkie op zijn tijd, onder het motto: alles met mate.

Teulings zag aanvankelijk niets in het project. Na vijftien jaar de Amsterdamse kou en regen te hebben getrotseerd en de krankzinnige bakfietsmoeders en Marokkaanse jeugdbendes te hebben overleefd, verkaste hij opgelucht naar een royale villa aan het strand van Málaga. Daar kan hij eindelijk in alle rust de hele dag in zijn privézwembad hangen terwijl zijn Cubaanse vriendin cocktails voor hem prepareert. Ivo zag al op tegen het wekelijkse uitje met zijn gloednieuwe, peperdure Volvo om bij de Carrefour een verse voorraad drank te halen. Voor de rest niets. Hij vond het wel goed zo. Renteniëren, maar dan zonder het geld dat daarbij hoort. Wat bomt het ook, de rente staat historisch laag. Of je nu duizend of een miljoen op je rekening hebt staan, het levert allebei weinig op.

Datzelfde gold voor zijn levenswandel: in Cuba had hij een avontuurlijk bestaan geleid, bracht hij dagen door met de Castro's, de chef van de geheime dienst en de lijfarts van Saddam Hoessein en woonde hij naast de beruchte dubbelspion Philip Agee. In Chili idem. Maar het had hem allemaal verdomd weinig opgeleverd. Zijn Cubaanse roman Manto Negro werd neergesabeld als zijnde goor, racistisch en in strijd met de goede zeden. Waarom zou je je dan nog inspannen?

Teulings en Van Amerongen koesterden ooit het plan om samen een boek te schrijven over cocaïnesmokkel van Zuid-Amerika naar Europa. Maar het briljante idee bleef steken in gesnuif en zwelgpartijen en een kortdurende flirt met de FARC, enkel en alleen omdat ze allebei verliefd waren op de Tukkerse terroriste Tanja Nijmeijer.

Teulings had er vrede mee. Voor het nuttigen van een drupje en een snuifje in gezelschap van Van Amerongen was Teulings meestal wel in, maar het liep altijd zo uit de hand. Hij was blij dat zijn boezemvriend zo ver weg woonde. En nu stelde hij hem voor om een maandenlange roadtrip te maken, zonder uitvlucht mogelijkheden? Van Amerongen kon bellen en smeken wat hij wilde, het antwoord was en bleef neen.

Totdat Van Amerongen hem een clipje toezond via WhatsApp. ‘Kijk eens wat ik vond van die nacht in Rio de Janeiro? Dat zijn dierbare herinneringen, vriend. Ik heb nog veel meer. Weet je hoeveel volgers ik heb op Twitter? Wanneer vertrekken wij, broeder?’

‘Je hebt jezelf overtroffen, vunzige rioolrat. Ik kom je morgen halen. Zorg dat je geschoren bent en je schoenen hebt gepoetst. Anders kom je mijn auto niet in.’

Een paar jaar geleden woonde Van Amerongen nog in een armzalige hut in de uiterste westhoek van de Algarve, nabij het gehucht Barão de São João. Het is een woeste, onherbergzame streek, waar het ‘s zomers snikheet is en ‘s winters steenkoud. Sommige dorpen daar zijn net middeleeuwse kermissen, vol vrouwen met snorren, baarden en/of drie tietten, bochelaars, mongooltjes, klompvoeten, waterhoofden, gepensioneerde Engelse tokkies en vooral heel veel hippies.

De maandelijks hippiemarkt in Barão de São João oefent een mystieke aantrekkingskracht uit op vunzige holbewoners, die sigaretten bietsen en rode polsdraadjes verkopen. Hippiehater Van Amerongens vreugde was onbeschrijfelijk toen de Guarda Nacional Republicana (GNR) besloot de markt eens duchtig aan te pakken. De epische schoonveegactie deed niet onder voor die van de

mariniers op de Dam destijds. Provo's en kabouters werden door de Jantjes in een mum van tijd verjaagd van het kloppend hart van Nederland.

Van Amerongen is diezelfde dag nog een bos bloemen en een zelfgebakken taart naar het hoofdbureau van de GNR gaan brengen om de veldwachters te bedanken voor het ontruimen van de hippiemarkt, want de politie is immers je beste vriend.

Een van de redenen waarom hippies massaal naar de Algarve trekken, als vliegen naar de stront en als motten naar de kaarsvlam, is dat de streek perfect is voor de teelt van buiten- en binnenwiet. Verlaten boerderijen en de uitgestrekte bossen staan vol met de geliefde plantjes.

Op een dag was een van Van Amerongens honden weer eens spoorloos verdwenen in het oneindige woud. 'Jamba is natuurlijk weer eens op jacht naar wilde zwijnen, konijnen en hazen', dacht hij.

Op een open plek tussen de pijnbomen stond ze te blaffen tegen een immense stapel lege mineraalwatercontainers. Van Amerongen verstijfde toen er een zware hand op zijn schouder werd gelegd. 'Jij hebt niets gezien en je weet van niets, begrijp je dat, amigo?' Hij draaide zich langzaam om en keek in de grijnzende gezichten van Paddy en Mirko, een Joegoslaaf en een Ier die hij wel eens in de dorpskroeg tegenkwam. De Joego liet een krik door zijn knuisten glijden. Paddy gaf Don Arturo een vriendschappelijke stoot in de ribben: 'We weten waar je woont en dat je veel van honden houdt. *We keep an eye on you, mate.*'

Een Nederlandse kennis lag plotseling in het ziekenhuis van Portimão met een gebroken kaak, een gebroken been en een verbrijzelde arm. Van Amerongen ging op bezoek met een fruitschaal:

‘Doet het pijn, Arnold? Je lijkt godverdomme wel een mummie.’

‘Alleen als ik lach, klootzak. Heb je peuken bij je, Don Arturo? En wiet? Lazer op met dat kutfruit.’

‘Je mag niet roken in een ziekenhuis, pik. Ik heb wel twee grammetjes coke bij me. En een grammetje heroïne tegen de pijn. Geintje!’

Ierse Paddy en Mirko de Joego hadden Arnold te grazen genomen met een honkbalknuppel. Met horten en stoten kwam het verhaal eruit. Arnold deed klusjes voor het duo. De afgelopen weken had Arnold camouflagegaas over de wietplantage van Paddy en Mirko gespannen en elke dag wat ‘wiettoppies geleend’, zoals hij dat noemde. Gestolen dus. Die plantage lag ergens in het ondoordringbare woud achter Barão de São João. Van Amerongen vertelde maar niet dat hij al eerder kennis had gemaakt met het bloedlinke koppel met de groene vingers.

Arnold kreunde en piepte dat Van Amerongen de zaalzuster moest roepen: ‘Mijn ballen, Tuur, ik ben bang voor mijn ballen. Mirko heeft me ook nog een paar keer in de kloten geschopt met zijn legerlaarzen. Ik hoop dat ik nog kan neuken.’

Van Amerongen koos zijn woorden voorzichtig: ‘Arnold, het is al mooi als je je eigen gat straks kunt afvegen en zelfstandig kunt plassen. Ben je eigenlijk wel verzekerd?’

‘Nee, man, godverdomme, je moet me nu het ziekenhuis uit smokkelen.’

‘Komt goed, Arnold, komt goed. *Amanhã*, morgen, amigo.’

Een auto is logistiek en qua spanningsboog noodzakelijk voor Costa del Coke. Van Amerongen heeft geen rijbewijs (‘nooit tijd voor gehad’). Teulings wel. Hij rijdt in een robuuste, supersnelle